

KOPER

De werkruimte van de Waker bevond zich aan het eind van de gang. Ray gooide de deur zo hard open dat de klink met een klap tegen de binnenste muur aansloeg. Hij stormde naar binnen. “Kai. We moeten het hebben over—”

Zijn alfa, de Waker, hield zijn blik gericht op de stapel papieren die voor hem op het bureau lag. “Je vergat te kloppen.” Hij wees naar de wijd openstaande deur.

“Schei uit, Kai. Je moet—”

Kai schudde zijn hoofd en gebaarde opnieuw richting de deur. Ray trok venijnig zijn lippen op. Hij liep terug naar de deur en klopte hard.

“Ja?” Kai keek op. “Ray! Wat een verrassing. Wat kan ik voor je doen?” Hij legde zijn pen neer en leunde achterover in zijn stoel.

Ray zag zijn alfa naar hem glimlachen en hield een gefrustreerde grom in. “Nou moet je kappen.” Zijn ogen kleurden een tint donkerder. Hij liep richting het brede bureau dat hem van Kai scheidde en ging zitten op een van de stoelen die ervoor stonden. “Je moet zorgen dat de Leyum stopt met het zoeken naar een gezelschap voor mij. Jij bent de Waker. Jij kan ze tegenhouden.”

Kai keek Ray aan met ijzig grijze ogen. “Nee. Je hebt een contract getekend toen je als bèta geïnstalleerd werd. Je wist waar je aan begon.”

“Ik weet wat ik heb getekend, maar dit is belachelijk. Als ik iemand wil, dan vind ik die zelf wel. De Leyum, of wie dan ook, moet zich daar niet mee bemoeien.”

De alfa zuchtte. “Tedere bèta die dertig wordt, moet gekoppeld zijn. Als

je niet zelf een partner kiest, dan kiest de Leyum er eentje voor je. Je hebt iedere kans gehad, Ray. Ik heb je vorig jaar twee maanden verlof gegeven, en het jaar daarvoor ook, puur zodat je naar iemand op zoek kon gaan. Je kwam altijd met lege handen terug. Ik ga de Leyum hierover niet tegen de haren instrijken. Regels zijn regels.”

Ray's ogen brandden vurig. “Ik doe hier niet aan mee.”

“Toch wel.” Kais stem nam een strenge ondertoon aan. Hij ging recht zitten. “Of wil je je rang kwijtraken? Verliezen waar je zo hard voor hebt gewerkt? Je weet dat ze niet zullen aarzelen alles van je af te pakken.”

“Jij bent de Waker, Kai. Jij kunt dit oplossen.”

“Nee. Ik kan geen uitzonderingen maken. Als ik voor jou een uitzondering maak, dan komen Bryan, Tala en Spencer over een paar jaar hetzelfde van me vragen. Ik ga niets oplossen. Je hebt niet zelf een gezelschap weten te vinden, dus moet je de keuze van de Leyum accepteren.”

Ray stond op, zijn lippen tot een dunne lijn gedrukt. “Laat ze dan iemand vinden die aanvaardbaar is. De eerste twee kandidaten waren waardeloos.”

Kai keek hem aan met een waarschuwend blik. “Blijf even respectvol, wil je?”

“Je snapt wat ik bedoel. Ik had niets met hen gemeen. Als de Leyum me nog zo iemand stuurt, schop ik haar dezelfde dag nog de deur uit. Ik ga niet nog eens mijn tijd verdoen.”

“Dat moet je niet zo stellig zeggen. Je gaat de Leyums proeven uitvoeren en de drie maanden uitzitten.” Kai liet zijn woorden bezinken. “De eerste twee keer heb ik de Leyum overtuigd het te laten gaan, maar dat gaat niet gebeuren met de derde kandidaat. Je gaat haar goed behandelen en je gaat je best doen.” Hij keek Ray strak aan. “Is dat duidelijk?”

Het was onbegonnen werk weerstand te bieden tegen Kais aura. Kais natuurlijke gezag was een herinnering en een waarschuwing dat hij boven Ray stond. Ray deed zijn best voet bij stuk te houden, maar het was een gevecht tegen zijn instinct; tegen het bevel van zijn alfa.

De wolf binnenin hem wilde zich op zijn rug rollen en zijn buik vrijgeven, maar Ray was niet zo onderdanig. “Dat ligt eraan, Kai.” Zijn ogen dwaalden van Kai naar de vloer, maar toen toch weer terug. “Zeg tegen de Leyum dat ze iemand vinden die bij me past, of ga op zoek naar een nieuwe bèta.” Zonder op een antwoord te wachten, stormde hij Kais kantoor uit.

Hij ging naar buiten. Een dicht bos omringde het grondgebied. De Waker en de hooggeplaatste leden van de troep woonden in het landhuis, maar de rest woonde in het woud, alleen of in groepen. Ray stampte richting de bomen en trok zijn shirt uit. Bij de bosrand aangekomen schopte hij zijn schoenen uit. Hij gooide zijn shirt en de rest van zijn kleren op een smalle hoop op het gras en rolde met zijn schouders tot hij een bevredigende knak hoorde.

Huid maakte plaats voor vacht. Botten vervormden, zijn spieren rekten uit. Zijn lichaamsbouw veranderde in dat van een wolf met gitzwarte vacht en koperkleurige ogen. Hij kwam op vier poten terecht en schudde zich uit. Hij voelde zich altijd beter als hij veranderde van gedaante. Ray groef zijn klauwen in de aarde en haalde diep adem. De geuren van het bos kwamen hem tegemoet: dennenbomen, eiken, berken en esdoorns; vochtig mos; flora en fauna. De combinatie van al die dingen schudde zijn zintuigen wakker.

Ray maakte ruimte voor zijn wolf. Het dier nam controle over hun lichaam en geest, en Rays eigen gedachten verdwenen naar de achtergrond. De wolf had geen aanmoediging nodig van zijn menselijke wederhelft. Met een verre sprong ging hij er vandoor. Hij liet het landhuis achter zich en zette koers richting de grens van het territorium, waar hij wist dat hij alleen zou zijn.

BRIEF

Een brief. Dat was het. Geen waarschuwing, geen telefoontje, niets. Rajini hield het enkelzijdige velletje papier in haar trillende handen en staarde ernaar alsof wilskracht alleen het in de fik zou kunnen zetten.

Ze verfrommelde de brief tot een bal en smeed hem tegen de muur tegenover de keukentafel waaraan ze zat. Het balletje had niet de gewenste impact en een gefrustreerde grom vond een weg langs haar lippen naar buiten. Het was niet de eerste brief die ze had ontvangen van de Leyum. De eerste kwam op de dag van haar achttiende verjaardag en vertelde haar dat ze geselecteerd was als mogelijke partner voor een van de Wakers bèta's.

Paniek schoot door haar heen. Ze wilde hier blijven. Dit was waar ze thuishoorde. Waar ze iets betekende.

Haar wolf ijsbeerde door haar hoofd en gaf haar te weten hoe zeer ze het oneens was met dit nieuws. Ze hadden hard gevochten om te komen waar ze nu waren, en niemand ging dat van hen afpakken.

Rajini groef haar nagels in het blad van de tafel, zodat diepe groeven in het gladde oppervlak verschenen. Ze wierp een blik om zich heen, blij dat ze alleen was. Het troephuis wemelde doorgaans van wisselaars, maar zo vroeg in de ochtend was er nog niemand. Ze vestigde haar aandacht op het gebutste tafelblad. De gekoppelde vrouwen zouden een beroerte krijgen als ze de schade zagen. Hoewel de meubels versleten waren door eeuwenlang gebruik, probeerde iedereen het zo schoon mogelijk te houden en verder verval te voorkomen. Geld voor vervanging was er niet.

“Rajini? Wat is er aan de hand?” Een diepe stem echode door de

verlaten keuken. Adam, haar alfa, bewoog zich vanaf de deuropening naar haar toe. Zijn lichaam was nog altijd gebouwd om te vechten, maar de kraaienpootjes rond zijn ogen en het grijs verweven door zijn donkere haar verrieden zijn vorderende leeftijd.

Rajini haalde haar schouders op. Papier ritselde en Adam haalde scherp adem. Ze had de brief moeten verbranden toen ze de kans had. Een pijnlijke stilte volgde.

Adam liet zichzelf op een stoel naast haar zakken en plaatste de inmiddels weer uitgevouwen brief terug op tafel, over de lijnen in het hout heen. Hij draaide zich naar Rajini zonder enige emotie te tonen. Rajini slikte. Als een van zijn bèta's was haar rank alleen ondergeschikt aan de zijne, maar hoge rang of niet: als hij zo naar haar keek, voelde ze zich weer een jongere. Zijn blik blakerde haar ziel; zelfs haar wolf sidderde.

“Je moet dit tegenhouden, Adam,” zei Rajini, op hetzelfde moment dat hij zijn mond opende om te spreken. “Alsjeblieft.” Ze had hem nog nooit om een gunst gevraagd of hem om iets gesmeekt.

“Je weet dat ik dat niet kan.” Rajini hoorde medeleven in zijn stem, maar vooral onvermurwbaarheid. Er was geen ruimte voor discussie. “Ik kan niet tegen de Leyum ingaan.”

“Maar ze kunnen me toch niet vertellen dat ik mijn troep moet achterlaten, en mijn alfa, mijn vrienden, voor iemand die ik niet eens ken?”

“Dat kunnen ze, en dat is precies wat ze gedaan hebben.” Adam keek haar onderzoekend aan. “Als ik hen zou vragen dit terug te draaien, zou ik tegen hun beslissing ingaan.” Hij liet een pauze vallen zodat zijn woorden op haar konden inwerken. “Je weet wat er dan gebeurt, of niet?”

Ze gaf geen antwoord.

“De Leyum zou ons de rug toekeren. We hebben dan geen toegang meer tot grondstoffen en voedingsmiddelen en afgezonderd worden van de rest. Wat zij willen, gebeurt. Sinds je zeven jaar geleden die eerste brief ontving, wisten we dat dit kon gebeuren. Ze hebben je gekozen, Rajini.”

“Maar...” Rajini probeerde een argument te verzinnen waarmee ze Adam kon overtuigen, maar vond er geen. Ze kon haar troep niet in de

problemen brengen. Ze woonden hoog in de bergen. Het was een geïsoleerd bestaan en zonder de hulp van andere troepen en de Leyum zouden ze de winter nooit overleven.

“Het spijt me, Rajini, maar als de Leyum je deze brief stuurt, en de Waker er zijn goedkeuring aan heeft gegeven, is er niets wat ik voor je kan doen. We moeten doen wat ze van ons vragen en hopen op het beste.” Hij gaf haar een medelevende glimlach.

“Maar misschien heeft de Waker zijn goedkeuring niet gegeven. De brief is opgesteld door de secretaresse van de Leyum. De Waker heeft het niet ondertekend, en er staat niets in over zijn goed- of afkeuring.” Rajini gebaarde naar de onderkant van de pagina. “Zie?”

Adam zuchtte. “Het is een proeftijd van drie maanden. Is het niets, dan kom je daarna gewoon weer naar huis.” Hij bracht zijn mondhoeken weer omhoog en kneep geruststellend in haar schouder. Rajini wist dat hij probeerde zowel haar als haar wolf te kalmeren met zijn woorden en nabijheid, maar het hielp niet.

“We weten allebei dat de kans klein is dat je hier een partner gaat vinden,” zei hij. “Dit is je kans om verder te kijken dan je neus lang is en iemand te vinden waar je wel een toekomst mee kan hebben.”

Diep vanbinnen wist Rajini dat hij gelijk had. Hun troep was klein en een passende partner vinden was geen makkelijk streven.

“Wie weet zie je deze bèta wel zitten, wie hij ook is.” Adam grinnikte. “De Wakers bèta’s zijn getraind op een manier die niet met anderen te vergelijken valt. Zelfs ik kan niet tegen ze op. Misschien bevalt hij je wel.” Hij haalde een wenkbrauw op, een geamuseerde blik in zijn ogen.

Ze rolde met haar ogen als antwoord en leunde met over elkaar geslagen armen achterover.

“Hoe je het ook wendt of keert, het is een eer om gekozen te zijn als kandidaat voor een bèta van de Waker,” zei Adam. “Niet veel vrouwen krijgen die kans. De Leyum ziet iets in je.”

“Ik wil niet dat ze iets in me zien. Ik wil hier blijven.” Ze haalde de brief naar zich toe, weg uit zijn blikveld. “Adam, ze gaan me proeven laten doen

daar.” Ze richtte haar blik weer op hem.

“Ik weet dat het je niet aanstaat, maar op zijn minst hebben ze de reis voor je geregeld.”

“Dat maakt het niet beter. Ik snap niet hoe ze me überhaupt gevonden hebben. We leven zo afgezonderd en zo ver weg van waar hij woont.”

“Iedere ongekoppelde vrouw tussen de achttien en dertig jaar komt in aanmerking. Geen uitzonderingen. Ik weet dat het overweldigend is, maar het komt goed. En of je het nou leuk vindt of niet, de beslissingen van de Leyum zijn definitief.” Hij stond op. Rajini begreep zijn argumentatie, maar ze kon het alsnog niet uitstaan dat ze geen controle had over haar eigen leven. Ze werd weggerukt van alles wat ze liefhad. En waarom? Omdat een of ander sneu geval niet zelf een date kon vinden. Haar wolf stemde grommend en snuivend met haar in.

“Je komt heus wel op je poten terecht. Je staat altijd je mannetje. Laat niemand daar verandering in brengen, en zeker niet de Leyum en hun proeven.” Adam haalde haar lange haar in de war, door een hand over haar hoofd te strijken. “Ik zal zorgen dat de laatste dingen geregeld worden. Het enige waar jij je druk over hoeft te maken is het pakken van je spullen en afscheid nemen. Ze willen dat je over een paar dagen vertrekt.”

Rajini wilde meer zeggen, maar Adam verliet de keuken voor ze haar mond kon opentrekken. Ze zuchtte en staaarde naar de tafel. Dit was het dan. Ze moest haar troep achterlaten, en niemand kon er iets tegen doen. Wat als de Waker het afkeurde dat ze een soldaat was? Als bèta vertrouwden mensen haar en kwamen ze naar haar toe voor hulp. Dat was waar zij en haar wolf voor leefden. Ze had gehoopt dat de Leyum zou inzien dat haar troep haar nodig had.

Ze stond op en klemde de brief in haar vuist. Wat was beter: verbranden of weggoaien? Ze koos geen van beide en verruilde de keuken voor de buitenlucht. Ze sloeg de voordeur met zo’n klap achter haar dicht dat de deurpost vibreerde. Ze stormde het veld over en liet een spoor van voetstappen achter in het lange gras. Het centrum van het territorium was voor algemeen en dagelijks gebruik. De woningen van de troepleden—

huisjes en hutjes—lagen verspreid door het gebied. Rajini's optrekje was dichtbij. Ze was blij dat er nog niet veel mensen rondliepen. De eerste die een 'goedemorgen' haar kant op durfde te sturen zou een snauw krijgen die ze niet snel zouden vergeten.

"Hey, Rajini!"

Ze stond al met één voet op de veranda, maar draaide zich om. "Wat het ook is, ik heb er geen zin in, Jonah."

Jonah haalde een hand door de blonde chaos die hij een kapsel noemde. "Wat is er met jou aan de hand?"

"Niets."

Jonah leunde tegen de reling van de veranda. "Ben je niet blij me te zien? Normaal wel." Zijn ogen glinsterden en hij knipoogde naar haar.

"Niet vandaag." Ze stapte de veranda op, richting de deur.

"Juist." Hij kantelde zijn hoofd naar rechts en liet zijn blik over haar glijden. "Wat ik wilde zeggen: Lana, Dennis en ik gaan naar het meer vanmiddag, want de zomer duurt niet eeuwig. Ga je mee? Of ben je te goed voor ons nu je een van Adams bèta's bent?" Jonah gaf haar een grijns die de scherpe punten van zijn hoektanden vrijgaf.

Rajini's ogen gleden van Jonah naar de brief die ze nog steeds in haar hand geklemd hield. Ze zou haar spullen moeten gaan pakken, zoals Adam had gezegd.

"Kom op, Rajini. Het wordt leuk," zei Jonah.

Ze glimlachte naar hem. "Ik ga wel mee."

Hij straalde. "Top." Zijn blik gleed naar het verfrommelde vel papier in haar vuist. "Wat is dat? Een liefdesbrief?" Hij wiebelde met zijn wenkbrauwen. "Ik ben de enige die je liefdesbrieven mag sturen." Voor ze kon antwoorden, had hij zich over de reling gebogen en de brief uit haar hand getrokken. Hij opende hem op dramatische wijze en schraapte zijn keel alsof hij zich klaarmaakte een redevoering te houden, maar toen drong de inhoud tot hem door. "Rajini—"

"Laat het, Jonah. Ik wil het niet horen." Ze griste de brief terug. "Laten we gewoon gaan zwemmen. Vertel het alsjeblieft ook nog niet aan de

anderen. Ik zal iedereen ervan op de hoogte brengen, maar niet nu. Ik moet het eerst zelf verwerken.”

“Oké.” Hij leek niet overtuigd. “Ik dacht dat je, nu je een bèta bent, wel uit de selectie zou worden gehaald.”

“Blijkbaar niet.”

“Heb je het met Adam besproken? Hij kan het misschien een halt toeroepen. Je bent zijn bèta. Hij heeft je nodig. Wie zorgt er anders voor onze veiligheid? Als hij dat aan de Leyum vertelt, luisteren ze misschien en laten ze je blijven.”

Rajini schudde haar hoofd. “Hij kan er niets tegen doen. Het zou de troep in een lastig parket brengen. En, zoals hij het zei: het is maar drie maanden.”

“Dat is drie maanden te lang.” Hij zuchtte. “Ik ga wel een fles wijn halen. Je kan wel een glas gebruiken, denk ik, en anders ik wel.” Hij leunde nog eens over de reling en drukte een kus tegen haar voorhoofd. “Maak je geen zorgen. Het komt goed en als het niet goed komt, dan bel je me en kom ik je ontvoeren.” Dat gezegd hebbende draaide hij zich om en liep hij weg met een zwaai van zijn hand als afscheid.

Rajini keek hem na en wreef over haar slapen. Ze opende de voordeur en liep naar binnen. De brief verfrommelde ze weer en gooide ze in de afvalbak in de keuken. De toekomst kon wachten. Vandaag ging ze het van zich afzetten en tijd doorbrengen met haar vrienden.